

Supliment
de **OPOZIȚIE** al revistei
«Luceafărul»

10(20) aparce biturar
anul II / 1991
8 pag. — 5 lei

„V-am citit rar și jur să nu vă mai citesc vreodată (...) Mă ia cu amețeață de proști ce sînteți (...) Întoarceți-vă, bă, la lucru și lăsați politica!”

FĂNUȘ NEAGU

FESTIVALUL-
CONCURS
„CUCUVEAUA
DE AUR”

pag. 5

SERGIU NICOLAESCU:

cu mîinile murdare

**GROPILE COMUNE
DE LA BEREVOIEȘTI**

Cine conduce România?

SPRE EUROPA!

De la o vreme tensiunea în care trăim a căpătat, din motive greu de elucidat, aspectul unei prelungite stări de asediu. Am început să vedem o sursă de primejdii în cele mai banale întâmplări ale vieții noastre, ne-am obișnuit să șesem pinze nesfirșite de scenarii din te miri ce materiale, avem o irepresibilă înclinație pesimistă abil ascunsă de perdeaua zeflemelii pe care o fluturăm tradițional, în fine sîntem într-o agitație dezorientată pe care nimic nu poate s-o calmeze. Nici o soluție nu ni se pare bună, nici un demers — politic sau social — nu ne convinge, miine ni se arată mai negru decît ieri, o teamă ciudată, imprecisă și, totuși, atît de fixă ne-a intrat în suflet, aproape fără să ne dăm seama. Suspiciunea ne-a intrat în oase ca un reumatism, neîncrederea ne însoțește mai fiecare pas, ne aflăm într-o derută psihologică pe măsura nesigurății economice și, peste toate, ne complacem, cu mic cu mare, într-un soi de așteptare tulbură și nervoasă a ceva ce nu este nici clar și nici databil în sensul că se poate întimpla peste o lună sau peste zece ani. Inhibitivă pentru spiritul constructiv, așteptarea aceasta specifică stării de asediu este propice doar spiritelor gregare, corupte și duplicitare, tendințelor de structurante proprii acestora și, poate, unor grupuri sau grupări animate de interese, în special politice, mai aproape de infern decît de purgatoriu. O brumă de luciditate ne obligă, asociată bunului simț, să recunoaștem în diversitatea manifestărilor acestei stări de asediu pe care o trăim, o strategie a confuziei generalizate gîndită și promovată perfid de cei ce, abia răsturnați din carul istoriei, vor numai decît să răstoarne carul însuși. Ceea ce, fără îndoială, e cu neputință dar pină vor afla și ei asta starea de asediu se va prelungi. Iar pentru a ieși mai repede din ea, toți ceilalți, incomparabil mai numeroși, avem obligația morală de a pretinde ca întreg „jocul” momentului să se desfășoare cu toate cărțile pe față. Altfel, vorba poetului, e greu pe pămînt...

LAURENȚIU ULICI

● Alegându-și o zi de post pentru a transmite o emisiune în direct, vineri noaptea, Lucia Popescu Moraru în tandem cu Andrei Partoș se deducă periodic, încet festinul lor lingvistic e copios. Când nu chicotește și nu-și deapănă amintirile Lucia, ocupă circuitele Andrei, stabilind performanțe în domeniu: „Surprizele sînt și ele grăbite că sînt și ele oameni“. Reciproca trebuie să fie valabilă: oamenii sînt și ei grăbiți fiindcă sînt și ei surprize. Cît îi privește pe cei doi, nu mai sînt de mult o surpriză: a ajuns de mult o certitudine a umorului involutar pe unde medii.

● Veniți pe micul ecran să mai împărtășescă națiunii cîte ceva din gîndirea și vasta lor experiență, președintele și premierul și-au ales și cravatele pe măsura evenimentului. Cravata lui Petre Roman era în dungi, dar nu în culorile alb-negru, cum ar fi vrut anumiți opoziționiști sau redactori de la gazeta „Europa“, ci în roșu-verde, două culori ce simbolizează două direcții politice clare fără echivoc. În plus, roșul lăcăș amintiri paterne, verdele trădează o ambiție filială. Conservator ca de obicei, Ion Iliescu și-a păstrat culoarea inițială, căreia i-a implementat o nuanță de castană coaptă, semn că dinsul vrea să scoată castanele din foc cu mina altora. Numai să nu meargă pe o mină moartă.

● Fiindcă tot ne-am implementat puțin în discuția cu pricina, cu prilejul aceleiași emisiuni premierul nostru, pogliglot sută la sută și creator de marcă, atunci cînd nu-s dolari, a mai lansat un termen la auzul căruia a tresărit pînă și Dumitru Graur; Sumamente. După expresia lui Dumitru Popescu-Dumnezeu, asta s-ar traduce prin *Per-total*. Cei care se aseamănă se adună, fie și prin limba română!

● Era, înaintea erei noastre, o firmă de mare reputație, numită simplu și penetrant: „București-Berlin“. Ea prezenta în 1001 de nopți 1001 de articole pentru 1001 cumpărători. Dar vremurile, au trecut, a intrat în istorie Mintuitorul cu era lui, firma a dispărut și nu ne-a rămas nici o măturie scrisă. Ceea ce știm despre ea ne-a ajuns la ureche prin intermediul focolorului. Ar fi fost înființată la Roman l-ar fi ocolit pe Severin și s-ar fi extins prin Răzvan și vidra lui, Valeriu. Din cultura orală se încearcă reanimarea ei. Respirațiile artificiale le-ar face Felicia Meleşcanu, buș a buș, cu Mircea Hamza. Harul ultimului e dovedit prin compozițiile sale amplasate în cimitirul Bellu. Cînd nu dezgroapă morții, calcă în gropi.

● Dinamicul nostru crainic sportiv, Ion Ghițulescu, transmite de la o vreme, în afara unor reacții curioase, și numele jucătorilor steliști, mai exact spus, botează pentru a doua oară pe cei din Ghencea, după cum îi dictează prezența de spirit. Spre exemplu, în gura sa, Marian Popa, nouarul lui Jenei, s-ar numi acum Mircea Popa. Transferîndu-l în literatură, fiindcă există un critic cu acest nume la Cluj nu-l bănuim pe dinamovistul Ghițulescu de reminiscențe cărturărești ci mai degrabă credem că Mircea Popa e numele conspirativ al celui care își oferă cîndva serviciile „Victoriei“ lui Bărbulescu, un alt hușar.

● Un alt crainic de elită, Ion Ghiță (oare să fie predestinați toți Ionii?) ne încîntă auzul cu o voce de bas într-un bidon de tablă ruginită. Pîrîiturile consoanelor și defulările vocalelor fac din buzoianul aruncat în circuite o autentică sperietoare a oricărei rezervații naturale. Cînd Ion Ghiță mai pocește și numele unor jucători (Vlădoi și poreclit Vlădoniu — poate de la Laudoniu?) sau citește într-un stil propriu numele de pe spatele fotbalistilor (optul lui Ilie Dumitrescu e confundat cu nouăle lui Marian Popa) sîntem aproape siguri că preferatul nostru poate să transmită, cu aceeași dezinvolture și un meci între echipe chinezești. Fiirec, pe el nu-l mai inhibă nimic.

● Dl președinte Ion Iliescu și primul său ministru, Petre Roman, au demonstrat încă o dată că sînt buni români, păstrători ai specificului național al politicianilor noștri (cum numea acest fenomen unul dintre corespondenții de presă străini) și anume acela de a vorbi un ceas fără a spune nimic. În interviul „comemorativ“ luat de Emanuel Valeriu cu ocazia zilei de 20 mai, cei doi conducători de partid și de stat au reușit uluitoarea performanță de a nu ne comunica nici o noutate cu excepția faptului că a fost readus la post vechiul director al Fa-

nuantă emisiunile de sinteză a evenimentelor politice interne (7x7) nu i s-ar fi putut întimpla niciodată așa ceva, pentru că dînsa este acreditată în cu totul și cu totul alte locuri, cum ar fi Palatul Cotroceni. La fel și dl. Roșianu — care n-a mai ieșit pe teren de cînd cu celebrul caz Gugești — sau Victor Ionescu. În alte deplasări, prin țările mai reci sau mai calde, punem pariu (pe agricultură) că cei din urmă sînt cei dinții, iar tineri ca Barbu sau Ciuchitșă, încă necopți suficient, trebuie să mai aștepte și, deocamdată, să se fortifice pe post de cai de bătaie.

● S-a spus că Nicu Ceaușescu a făcut și lucruri bune, unul din acestea fiind baza modernă de tenis din Herăstrău, construită pe locul fostelor terenuri inundabile ale clubului Progresul și devenită loc de destindere pentru sportivii amatori cu dare de mîină și de preumblare pentru snobăria care ține să-și etaleze echipamentul Nike sau Adidas de ultimă oră. Ca și pe vremea lui Nicu, baza a rămas un spațiu deschis oamenilor cu bani. Din decembrie 1989 personalul a fost, în mare parte, schimbat. Nu însă și obiceiurile. Cînd venea Nicu toată lumca lua poziția de drepti, iar mașina delfinului erau umplută cu tot soiul de bunătăți din depozitele gospodăriei de partid. Acum, cînd vine Bogdan Niculescu

care-și permit să arunce 130 lei pe un kg. Chestia cu perisabilitatea n-au învățat-o tehnocrații. Noi da.

● Gata. S-a terminat cu bișnițărcaia și furțșagurile. Garda financiară militarizată e pe țava. Acum are și un șef numit: Ion Gheorghe Florică, nu Maurer. Ea va putea pătrunde și cotre băi prin casele oamenilor, prin grădini, prin păduri și prin pustii, fără ordine speciale (de percheziție). Garda se poate viri oriunde și oricînd, probabil și în paturile noastre. Cu proceduri din astea fără ordine speciale dar cu directive precise, cu ilegalități acoperite legal, cu înscenări și abuzuri, am fost obișnuiți. Vremurile nu-s uitate. Alaltăieri căpitanul, ieri inspectorul, azi comisarul. Garda merge înainte!

● Agricultura de stat dă faliment. Industria, în cea mai mare parte, e în colaps. Comerțul etalează prețuri astronomice, iar haosul pune stăpînire pe economia noastră în curs de piețizare. Toate inițiativele se împotnolesec pe undeva. „Cineva trebuie să facă ordine“, se aude din ce în ce mai des. Prea-și fac de cap tehnocrații noștri. „Să vină minerii — zic unii — să dea drumul circulației la guvern“.

● Am pătruns și în America. Dl. Adrian Severin, botezat de redactorul nr. 1 al „Actualităților“ — telegenic. Gabi (nume ambigen, generator de confuzii) Neagu — Adrian Năstase, i-a învățat pe americani cum e cu „Fenomenul economic și fenomenul politic“. Sîntem informați că, imediat după expozeul său, ambasada română din Washington a primit sute de mii de cereri de emigrare a cetățenilor din actualele state în fostele principate. În noianul de cereri, cea a lui Rotschild, din păcate, s-a rătăcit.

● S-ar părea că reprezentantul nostru, al subpămîntenilor, și-a virit coada prin redacția „Cațavencului“. Și așa a apărut platforma program a Partidului România Mare, de-au dat dracii în Vadim și compania. Nu se așteptau la un așa afront. Atenție la diavolul șchiop!

● Lume, lume! șezi și cugetă: Casa Republicii e în mare pericol mare... Nu e asigurată antifoc și antiinundații, ne comunică B Baltazar. Cu inundațiile, mai greu, avînd în vedere că e-n Dealu Spirii, dar cu incendiile, mare dandana, mai ales că ex-președintele și ex-soția lui doriseră să-și facă din ea ultimul lăcaș. Și, după informațiile noastre autorizate, aceștia se află în prezent la noi, în iad. Dacă și-au pus în cap ca la terminarea lucrărilor să mute iadul, cu flăcări cu tot, în casa cea mare, a poporului, ce-o să se facă Parlamentul, rămas fără sedii pentru comisiile de lucru?

MICHIDUȚA

LUCIFER

CRAVATELE PUTERII ● BUS A BUȘ CU MIRCEA HAMZA ● ION GHIȚĂ NU SE INHIBĂ ● CINE ESTE ȘEFUL GĂRZII FINANCIARE ● ROTSCCHILD CERE AZIL POLITIC ÎN ROMÂNIA ● CASA REPUBLICII ÎN PERICOL ●

bricii de becuri Tirgoviște, o persoană „extrem de capabilă“, care știe să organizeze și să administreze. Nu am aflat însă de ce, chiar și după acest fantastic efort, noi continuăm, în același spirit conservator și retrograd să plimbăm becurile din baie în bucătărie și din hol în sufragerie. Oare și la Palatul Victoria s-o fi procedînd la fel, sau acolo totul se face la lumina zilei?

● Opinăm că șeful protocolului de la Cotroceni trebuie destituit sau cel puțin muștrulit la fel de zdravăn ca și cel de la Casa Albă care, se pare că în mod voit, a pus-o în inferioritate pe regina Angliei, uitînd că, dacă spiritual suverana se află mult deasupra lui Bush, fizic acesta o depășește cu jumătate de stînjen. Regina s-a străduit să ajungă la microfoane, apărînd în fața telespectatorilor americani în chip de pălărie vorbitoare. În interviul „în direct“ menționat, cei doi șefi ai României de azi erau așezați într-un decor tipic cotrocenesc, avînd ca fundal un tablou (alegoric) celebru al lui Grigorescu: un car (al reformei probabil), la care era înhămată o pereche de blinde animale tradiționale. Ce nu s-a remarcat la montaj, unde atenția s-a concentrat pe text, nu pe imagine, s-a văzut pe ecrane, prilej de noi bancuri rău-voitoare.

● Bolintinenii sînt oameni pașnici, care muncesc și rabdă. Ca să devină violenți e nevoie de ceva cu totul și cu totul ieșit din comun. Că s-au ridicat împotriva ursarilor pare mult mai ușor de înțeles decît că au luat la bătaie pe reprezentanții televiziunii, Tudor Barbu și Angelo Tudor. Explicația — suprasaturarea cu minciuni televizate. Și-au picat pradă furiei țărănilor doi dintre, poate, cei mai nevinovați reporteri pe care TV îi mînă pe teren în cele mai periculoase locuri. De pildă, d-nei Rodica Beclean, care realizează cu atîta măiestrie profesionist-insi-

Duvăz, răsar ca din pămînt în portbagajul domnului ministru al tineretului și sportului lăzi cu pepsi inexistent la bufet și pachetele cu conținut misterios, într-o sfîntă ștafetă tradițională a preluării funcției, Renault-ului albastru și prerogativelor.

● Guvernul s-a hotărît să ne asigure, prin politica sa de prețuri, o transparență totală. România va deveni curînd raiul pe pămînt. Prilej cu care vor fi izgoniți de pe aceste meleaguri toți destabilizatorii, păcătoșii întru putere și scriitorii de texte diavolești. Vom merge pe străzi precum străbunii în grădinile Edenului, în costumele ancestrale, al lui Adam și al Evei, într-o pace divină și o liniște celestă, fiindcă fesenistele de vîrstă medie vor fi convinse de cuvintele și dinții albi ai d-lui Roman că trebuie să renunțe odată pentru totdeauna la falsele pudori. Vom înțelege imperativele economice supreme și ne vom supune. Oricum, nu vom avea încotro: numai manopera pentru o rochie costă deja 1 200 lei, iar pentru un costum 3 000 lei, bașca stofa care bate peste 1 000 lei/m. Și sîntem în plină evoluție. N-am fost informați la cît s-a ridicat prețul frunzelor de viță.

● Vom face economie de piață solidă, reală și neclintită. Ca și promotorii ei potentați. Premisele sînt deja create: prețurile, la stat, rîmîn solid implementate. La castraveți s-au menținut la cota de 80 (lei) pînă cînd respectivele legume s-au chircit obosite de atîta virilitate continuă. Acum sînt 50 de lei și nu mai dă nimeni doi bani pe ei pentru că sînt prea bătrîni și zbirciți. La aprozor, varza se încapățînează să coste 35 lei, veștejindu-se la soare, în timp ce țărăni, mai puțin școliți în ale antamărilor, o vind alături cu 25 lei. Roșiile, inițial prăzului, se transformă încet, dar sigur, în bulion la ladă, căci prea puțini sînt cei

Gropile comune de la Berevoiești

Reportaj-anchetă prin București

BOGDAN MARINESCU

MINISTRUL
SĂNĂTĂȚII
NOASTRE

**Lasciate ogni
speranza,
voi ch'entrare**

Suflet de unt (chiar și așa rat cum se găsește mai nou) și mașină de plinsete, femeia umblă de o jumătate de zi prin toate farmaciile din jurul Gării de Nord. Pe Duca, Titulescu, Banu Manta, oriunde. Degeaba. Farmacistele ridică din umeri: „Dacă nici spitalele n-au...” Ca și cum și-ar spune: „Dacă dragoste nu e, nimic nu e”. Femeia iese și privește rătăcită în jur. Barium sulfuricum. Conservare: în vase bine închise. „Nenorocirii... Unde-o s-ajungem? Și unde să mă mai duc? Arde-i-ar focu”. Un bărbat între două virste, ieșind după ea din farmacie, o consolează: „Ce, fără radiografie nu poți? Stai, madam, liniștită; cit nu știi, n-ai probleme. Ajungi la Spitalul 9 fără doar și poate, că ăștia n-au medicamente decit pentru nebuni...” Și nici de asta nu poți fi niciodată sigur.

Punctul Farmaceutic nr. 48 din Piața Amzei, este închis. Prin ochiurile grilajului, o hirtie lipită de geam rânjește: „Inchis pentru reșezarea prețurilor”. Păcat că nu și pentru a medicamentelor. Aceleași grații mai dezvăluie, dincolo de geamurile murdare, rafturi bătute de vîntul pustiului. Ici, colo, citeva cutiuțe cu cine știe ce pilule de care nimeni nu are nevoie. Nici măcar domnișoara Mariella Petrescu,

Peste tot în lume există și medicamente și bolnavi. La noi parcă sînt mai ales bolnavi. Și nu prea sînt medicamente. Se recurge atunci la „anunțuri umanitare” prin intermediul televiziunii. A noastră și pentru noi. După ce aflăm că a apărut „o nouă publicație în peisajul publicisticii românești”, este vorba de „Cotidianul” domnului Rațiu, după ce răpăitul militarilor de la „Expres” ne blochează resorturile gîndirii pentru cîteva secunde, ecranul se acoperă brusc cu un albastru ca și cerul de mai (20) pe care, în flash trandafiriu, se înșiruie cuvintele: „Anunț umanitar”. Un disperat caută nu știu ce medicament. Vital. De oriunde și în orice condiții. Și asta chiar dacă într-o seară doamna Gabriela Neagu — Actualități ne-a privit mai mult decît muștrător și ne-a spus: „...de acum înainte, medicamente de calitate vom găsi numai în farmacii”. Ușor de zis, mai greu de găsit.

82 de ani, vecină cu farmacia. Pasionată de catastrofe casnice, dumnezei știe tot ce se petrece în cartier. Dintr-o nuntă nu reținea prea mult. În schimb un copil opărit este trenul cu care fuge universul. Lubirea ei de necazuri este atît de mare încît într-o seară a aruncat șapte gîndaci de bucătărie în incinta farmaciei. „Că asta le mai trebuia!”

Pe Bulevardul Magheru, Farmacia nr. 5. În loc de „Orar permanent”, pe ușă ar fi trebuit să scrie: „Nu avem nimic. Niciodată”. Nici algocalmin, nici aspirină, cu atît mai puțin piramidonul gripelor copilăriei noastre. Doi tineri căsătorii caută cu înfrigurare vitamina E. „N-avem”, spune farmacista de-abia privindu-i, în timp ce strînge lîngă inima-i mare trei boboci de trandafiri corailles. La coadă la casă sau la ghișeu oamenii își acordă consultații, emit păreri, dau sfaturi. „Nici acalor, nici biseptol, iar eritromicina costă 176,50 lei. Flaconul”. Tînăra (23—24 de ani), bagă înapoi în poșetă o sută mototolită și spune ca pentru ea: „Vă bateți joc de noi...” Obidită.

Farmacia Aurora, privatizată, lîngă Gara de Nord. De aici, poți cumpăra Fortral fără rețetă. Cu o condiție. Să se citească pe fața ta că ești năpăstuit și umil. Și demn. Adică să știi să ceri și să licitezi pentru ceea ce vrei să obții. Dacă treci de cinci garoafe sau trandafiri, de la caz la caz, poți să ai parte și de „Gin-Seng”. Dai un ban (în plus față de prețul de cost), da' stai în față.

**Dulci ca mierea
sînt ceaiurile
patriei**

În schimb, toate farmaciile sînt pline de ceaiuri. Cei de cimbrisor, pentru stimularea activității mentale. Înainte vreme (asta înseamnă înainte de etapa primară a liberalizării) cu numai 5,50 lei puteai

SFATURI UTILE

Nu vă enervați dacă farmacista nu vă răspunde la întrebări, sau o face după îndelungi insistențe. Ea tocmai își pilește unghiile. Chiar dacă va fi foarte conștientă și puțin răstită, ea își poa'e lua cu mina orice durere. Că pastile... mai incolo, așa, și nici atunci. Dar dacă vă încurajează și vă spune să mai treceți peste două săptămîni că veți găsi ce căutați, să n-o credeți. În fond și la urma urmei și ea e femeie!

ușor deveni un geniu, acum același efect costă de 4 ori mai mult. Și din păcate Q.I.-ul nu crește proporțional cu prețurile... „Ceai laxativ 2” pentru toți cei care încă nu au urmărit „Rocky 4”, „Ceai cu gîndaci”, pentru că nu trebu e să avem încredere în eticheta prăfuită „Ceai de tei”. Bine că încă nu am descoperit înăuntru și o pupăză. „Ceai de crușin”, care ar trebui scos de pe piață pentru că în criza asta de medicamente dacă te mai apucă și-o diaree...

**Tovarășa noastră —
femeia**

În afară de libertate și de democrație originală, a mai adus ea, Revoluția, ceva. Legalitatea avorturilor și mijloace anticonceptionale. Dar a luat vata. Vata noastră nu chiar cea de toate zilele, dar a noastră. Moale și albă. Vată hidrofîlă tip B.C. (50 la sută bumbac și 50 celofibră), în pachete de 100 g, se găsește numai la farmacia din Cotroceni. E și normal! Unde e el, e și liniștea noastră. Și igiena. Tot a noastră. În celelalte farmacii — Tampony Higienicze, cehoslovace. 10 bucăți tamponae intravaginale, ambalate în ce-

lofan, cu banderolă bleu pe mijloc, 40 lei. „Respectivele” sînt mici (3,5 cm lungime) și tari (ca piatra). Poate și iuți ca săgeata. Nu știm, dar o să aflăm.

Și tot pentru femininele țării — vorba poetului tribun contemporan — bandaje turcești. Cu competența proprie lor și numai lor, farmacistele au scris pe tichete „Vată activă, Turcia, 71,50 lei”. Așa, ca să înțeleagă toată lumea. Dar de ce tocmai activă? Înseamnă că vata respectivă — logic — nu e pasivă. Ci incitantă, destabilizatoare și — nu în ultimă instanță — foarte feminină. Pachetul respectiv conține 8 (opt) bucăți bandaje bicolore. Adică albe pe o parte și vernil pe cealaltă. Și mai sînt ele și parfumate. Cu mirese orientale. Surpriza începe abia cînd descoperi ceea ce la prima vedere pare o folie de plastic foarte fin și la fel de parfumat. La o examinare mai atentă, observi că ceea ce ții în mînă sînt de fapt mici săculețe pentru ambalarea bandajelor folosite. Turc deștept, ce mai! Cum e turcu' și bandaju'.

Și tot grija pentru femeie este cea care a făcut ca în farmaciile (goale, de altfel) să

poți. Condițiile esențiale sînt create. Restul nu contază. Adidas Torsion.

Copiii e cu noi

Izvoare neistorice spun că la o altă farmacie privatizată s-ar vinde lavete pentru nou născuți, din import — lavetele nu copiii. Pe valută. Nu spunem unde că acolo e pila noastră. Ce să-i faci, asta e! Humana, Robebi... Poveștii de adormit copii. Copii flămînz. Și asta pentru că în farmacia găsești numai Milupa NH-25 — for gentle nourishing during diarrhoea. Adică fă-i să aibă diaree, bieții copii, ca să ai ce să le dai de mîncare. Vitamine, cumva? Depart de noi gîndul cum că odraslele de după revoluție ar avea nevoie de mai multe vitamine decît nefericitele generații anterioare, dar în ultimă instanță sînt și ei copii. Impacă-te cu gîndul că vitaminele B1 și B6 cumulează aportul celorlalte și ai rezolvat și problema aceasta.

**Și televiziunea
e umanitară, nu
numai ajutoarele**

Dinamica emisiune „Anunțuri! Anunțuri! Anunțuri!” ne pune de multe ori în fața apelor unor oameni disperați. Se caută Colchistina, Chaparral, Voltarene. Se mai înfrîmplă și altfel: la meciul de fotbal între Steaua și Dinamo, crainicul sportiv, nu-și despăște atribuțiile dar își compensează alte lipsuri prin înaltul umanitarism de care dă dovadă: face un asemenea apel umanitar între două comentarii „de faze la balon”. Suporterii din întreaga țară, microbiști, antrenorul echipei Rapid are urgență nevoie de Nitroglicerina. Bietul om și cordul său mare, „care bate precum crampoanele zgura!” Fericit deznodămînt a avut tragica, încordata, tensionata și înlăcrimata situație. După o fază cheie, reporterul sportiv află că un inimos suporter dușese Nitroglicerina la om! Trivrit. După ce răcnise Goooooool!!! cit l-au ținut bojocii, crainicul a rostit, cu vocea sugrumată de importanța covârșitoare a rolului său și de patetismul situației, că antrenorul cu pricina va putea fi prezent la un viitor meci. Și a mulțumit oamenilor de bine.

EPILOG

Trebuie să mai avem pușintică răbdare și încredere în democrația noastră originală. Să nu vă sperie și să nu vă mire dacă la vară, în timp ce veți fi la mare (pentru cei la care e cazul, nu pentru aceia care-și doresc acest lucru) o să auziți la Radio Vacanța de înfrînțarea unei noi rubrici. Aceea de: „Anunțuri umanitare” — În patru limbi.

POST-SCRIPTUM

Intrucît v-ați dat seama din ancheta noastră că în farmaciile nu există medicamente, sîntem aproape siguri că la 2 km de gropile din Berevoiești unde au fost înmormîntate dosarele tineretelor noastre, se află gropile comune al leacurilor pe care le așteptăm. Cu toții. Așadar, bolnavii sînt rugați să poftescă în autocamioane. Interzis accesul presei. Amendă între 3 și 4 algocalmine. Firole.

OANA-MARIA SAVIN
ALEC MACRI

Capitaliști din toate țările, uniți-vă!

Primind încuviințarea discretă a domnului Miron, de la centru, celălalt domn de la prezidiu, Herseni, fost activist, actualmente lider sindical, se ridică cerind liniște. Apoi se întoarse către domnul Miron și rosti, bucurându-se cum la fiecare propoziție domnul respectiv aprobă înțelepțește din cap:

— Ne aflăm în mijlocul domnilor de la atelierul de lăcătușerie și al domnilor de la strungărie. Este prima noastră ședință de învățămînt politico-ideologic de cînd am devenit, strîns uniți în jurul ministerului, societate comercială. Dezbateră noastră, în lumina ideilor ce se desprind din Platforma-program a Frontului Salvării Naționale, se referă la filosofia militantă a clasei celei mai revoluționare a societății, clasa agenților economici. Această filosofie este idealismul metafizic și istoric. Dau cuvîntul colegului nostru, Buștină, care în spirit domnesc, combativ, va da citire materialului.

Buștină se ridică, emoționat. Își dresă vocea, ridicînd foile pînă aproape de înălțimea ochilor, pentru a dibui literele. Miron, de la centru, se aplecă la urechea liderului sindical, arătînd spre lector:

— E un domn de încredere?
— De încredere! I-am verificat dosarul...

— Și...?
— E sigur din punct de vedere ideologic. Are și rude în străinătate. Doi veri în Statele Unite.

— În Statele Unite?! Doi veri... Nu cumva se laudă?
— Avem dovezi...

Domnul Miron încuviință cu satisfacție. Lectorul porni, silabisînd:

— Marea revoluție capitalistă din decembrie a deschis un drum nou... A fost însăurată dictatura agenților economici, adevărații producători de bunuri materia-

le și spirituale. Comunismul, aflat în stadiul superior de putrefacție și anume comunismul monopolist de stat, a fost înfrînt. Pornim la edificarea capitalismului, a societății capitaliste multilateral dezvoltate. Trăiască capitalismul, visul de aur al omenirii!

La un semn al domnului Herseni, sala aplaudă. Domnul Miron încuviință, mulțumit. La un alt semn aplauzele rămăseră suspendate, pregătite pentru sublinierea următoare. Domnul Buștină continuă, a-sudînd la fiecare neologism:

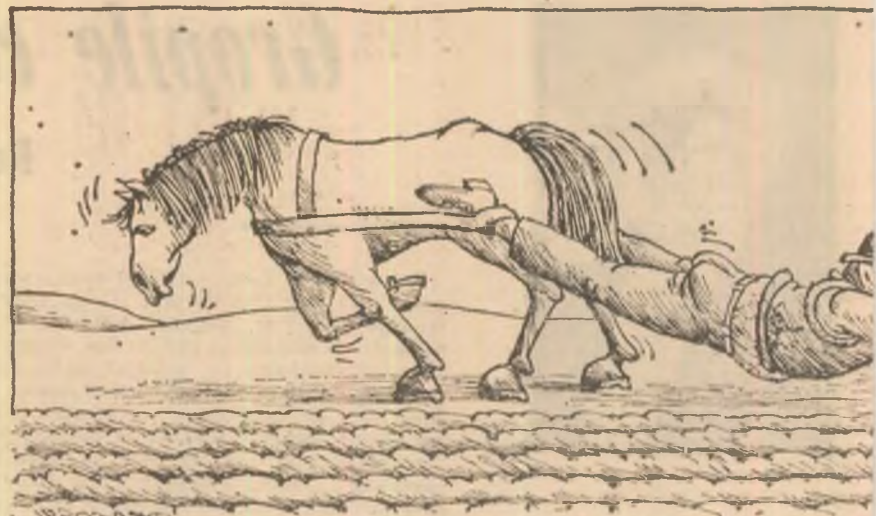
— A fost înlăturată exploatarea omului de către om. Muncitorii nu vor mai trăi din sudoarea patronilor. Alienarea prin muncă, specifică societății comuniste va fi înlăturată. Tripla calitate de producători, proprietari și benefi... mă scuzați, profitori, va forma omul de tip nou, capitalistul revoluționar, în spiritul Codului eticii și echității capitaliștilor.

Va avea loc privatizarea mijloacelor de producție. Se va declanșa, de asemenea, privatizarea agriculturii. Odată cu victoria noii revoluții agrare și formarea Privatizărilor Agricole de Producție, capitalismul va învinge atît la sate cît și la orașe.

Marea revoluție capitalistă din decembrie a declanșat un proces ireversibil. Înarmat cu o nouă viziune idealistă și metafizică asupra lumii, capitalismul va învinge!

Aplauzele fură lungi și ritmate. În această atmosferă sărbătorească, se dădu citire unei tegrame adresate liderului național al Frontului Salvării Naționale și se lansă, către toate societățile comerciale din sector, un mobilizator apel la întrecere capitalistă.

VARUJAN VOSGANIAN

Cine conduce România

M-am întrebat adesea de la Revoluție pînă-n prezent, cine conduce de fapt, România. La o primă analiză se desprinde ideea că sînt mai multe centre de putere, care conduc pe rînd. Direcția este însă aceeași. Și totuși, cine e cîrmaciul?

Atunci, pe 12 ianuarie anul trecut, era cît p-aci s-o băgăm pe minecă; a fost un moment dificil, ca și altele de mai tirziu, iar în lipsa unei alianțe cu Marele Prieten, mă simțeam dezarmat în fața poporului. Iată însă că tehnica de vîrf, electronica, a făcut mai mult decît o întreagă armată. La un moment dat am sărutat televizorul, spunînd: „EL e conducătorul!”, uitînd că reprezenta de fapt doar o adunătură de sîrme și bobine. Apoi amîntindu-mi de oamenii minunați ai acestei instituții — televiziunea — m-am gîndit la Răzvan. Mi-l și închipuiam glorificat

peste veacuri într-o statuie ecvestră, sceptrul în mînă, cu ochelarii săi fuși pe locul lui Lenin, drept fondator al României Mari Originale; dar ce se-iplă? Un tînăr imberb, fîlcos, cu un în mînă se luptă pentru locul de pe și cîștigă, spunînd: „Eu sînt fondator al României Mari!”. Într-adevăr, Răzvan avut merite, dar a lăsat programul pe mina celor de la „Gaudeamus” buie „ambasadat”, că s-a uzat.

L-am bănuît într-o perioadă pe b-tul abil și evaziv, omniprezent în pro-puterii, cînd în ipostază de milita frunte al lui Ceaușescu, cînd minist apărării naționale sau al industriilor posibil de urnit din primele rînduri, nul Atanasie. Totuși figura lui prea a mască de ghips într-un muzeu m nu exprimă profunzime.

La premier nici nu m-am gîndit, un vînător care trage la întîmplare iepuri și ride telegenic cînd consta și-a împușcat de fapt cîinele. Nu e e

Trebuie să fie o minte deosebită, știe să folosească psihologia caracteră a românului obținînd efecte cu abilitate și precizie, care știe pe ce sociale poate să pedaleze, ce ter anarhice se cer zgîndărite.

Să fie Bručan? Nu cred, fiindcă sează doar să-și vadă lucrările ma publicate în America și eseurile bur difuzate în Uniunea Sovietică.

Ia să ies puțin la aer că mă apas reții palatului acesta monarhic. Să șesc ce spune azi cucuveaua, poate gereză ceva! Dar n-o aud de loc soldații adunați sub un copac.

— Ce faceți aici, măi băieți?
— Să trăiți, mîncăm.
— Foarte bine, ce mîncăți?
— Carne de pasăre!

Extraordinar! De unde-or fi găsit eu, numai porc și iar porc. Și und

**ÎN PARTIDUL NOSTRU
SE POATE ÎNSCRIE ORICINE
ADUCE TREI SCALPURI
DE UNGUR, EVREV, DISIDENT
SAU OPOZANT - LA ALEGERE**

VADIM — AL CINCILEA EVANGHELIST

Nu mai înțelegem nimic. De la Paște încoace ne tot întrebăm dacă celebrul Vadim a cotit-o spre cele sfinte sau doar și-a cumpărat acțiuni la Complexul Avicol Crevedia și în... săptămîna mare a încercat să-și recupereze capitalul bombardîndu-ne cu ouă roșii. În articolul „Sfintele Paști” — articol sponsorizat probabil de „Revista mea” din Tel Aviv — sîntem, în sfîrșit, informați că Isus a existat cu adevărat și că (amănunt pe care îl uitasem) s-a născut de Crăciun, adică pe 25 decembrie, zi în care un alt „Dumnezeu” — și el la vremea lui ridicat în Slăvi de același poet — s-a jertfit pentru iertarea... Nomenclaturii, luînd cu el toate păcatele acesteia.

Al cincilea evanghelist ne dă, așadar, încă o dată de știre (ca și ceilalți patru,

care de fapt au fost trei, Luca și Matei) că Dumnezeu e bun, că ne iartă pe toți de-a valma mai puțin pe unguri, firește) și că în marea lui înțelepciune, ne lasă încă să ne facem de cap. Că, la urma urmelor, asta-i viața, plină de iubire, de cîrnați oltenești, de simboluri și de agenturi străine, toți și toate emanînd și revenind în același Ou Cosmic de culoare roșie. Pe scurt și mai laic spus: „Sub steagul lui Lenin și Stalin, cu Dumnezeu înainte!”

Dacă elanul mistic, care a cuprins de la un timp revista „România Mare” este, într-adevăr sincer, n-ar fi de mirare să-l vedem pe Vadim punîndu-și cenușă în cap și făcînd mătănii în fața mănăstirii SECU...

HARAP ALB (prescurtat H.A.)

LE-A CĂ
GUVERN... ÎN
VAD VREO IE

PREFACERI

Trăim în era unor mari prefaceri...
— Televizorul, parlamentul, presa, vorbesc pe larg de-aceste binefaceri, să aște lumea cum se joacă piesa.

Eu însumi, plin de curiozitate, pornind din capul locului ancheta, m-am străduit să aflu cum se poate prefaca totul — și-am găsit rețeta.

Cînd vrei, de pildă, să-ți asiguri cina în băcănia unui om de-afaceri, îți și prefaci în pulbere chenzina, c-așa-i în vremea marilor prefaceri

La piață, vinu-i prefăcut cu apă, smîntîna-i prefăcută cu făină, dar tu le-nghiți — și-n splendida etapă prefacerea devine mai deplină.

Prin fabrici și birouri, toată gluma-i stîrnită de banale contrafaceri: noi nu muncim, ci ne prefacem numai, că doar e timpul marilor prefaceri.

Iar dacă veseli soarta ne-o desfidem și-aplaudăm cînd ii simțim povara, eu mă prefac, tu te prefaci, el idem, că geme de prefaceri toată țara...

ANDREI CIURUNGA

Festivalul-concurs „CUCUVEAUA DE AUR“

În ambianța palatului Cotroceni a avut loc decernarea premiilor Concursului Național de bocete și prevestiri „CUCUVEAUA DE AUR“, ediția I.

Juriul alcătuit din personalități politice și culturale de vîrf a acordat numeroase diplome și medalii, precum și trofeul suprem constînd dintr-un superb exemplar de athena nocte împîiat și spoit cu bronz-auriu. Premiile s-au decernat, firesc, în ordinea inversă importanței și au fost:

Premiul pentru cea mai tinără participăntă: d-nei Agata Nicolau.

Premiul pentru cea mai originală interpretare: d-lui Romulus Vulpescu, pentru interpretarea activității M.S. Regelui Mihai.

Premiul de popularitate: Reformei (prin ministrul său).

Premiul pentru înalte: d-nei Anca Țurcașiu pentru pilele sale.

Premiul pentru joase: d-lui Emanuel Valeriu pentru manevrele sale.

Premiul pentru profeții pe termen lung: d-lui Petre Roman pentru anticiparea miracolului.

Premiul pentru profeții pe termen scurt: P.N.T.-c.d. pentru anticiparea dezastrului.

Premiul pentru bocete funerare: Revisiei România Mare.

Premiul pentru bocete nuptiale: d-lor Ion Dolănescu, ambele generații.

Premiul pentru bocete în ritm modern: Filmului Liceenii Rock'n Roll.

Premiul „Pana de cucuvea“: d-lui Valeriu Cristea.

Mențiunea „Pana de cucuvea“ (de consolare): d-lui Eugen Simion.

Premiul „Privighetori din alte țări“: d-nei Winnie Mandela.

Marele premiu Cucuvea de Aur: Editurii și agenției de difuzare **Cassandra (Cațavencu)** pentru ambiția de a cînta pe mormintul întregii noastre prese.

HORIA GĂRBEA

E VREMEA ROZELOR CE MOR

Se stinge trandafirul ca ziua în amurg
Și-și regăsește tandru culcușul în grădină,
Petala înfocată, gălbuie, opalină
Cuprinsă-i de frisoane ca firma Guldenburg.

Dușmanul său de moarte, ferocele habsburg,
Îl țese virful spadei din mucede hrisoave —
Se stinge trandafirul ca ziua în amurg
Și florăreasa-l vinde pe două-trei carboave.

În tină țepii falnici neputincioși îi curg,
Popoare ierbivore așteaptă să se-nfrupte
Din finele miresme, din sevele abrupte —
Torente de senzații gingașe ca un fulg...
Se stinge trandafirul ca ziua în amurg.

PAVEL ȘUȘARA

nia

...ua aia? Cînd am nevoie de ea să
pire, atunci lipsește...
...mva o fi Virgil?
...red; nu știe nimic despre Securita-
...prins nici un spion și habar n-are
...bătut pe scriitorii aceia! Am im-
...că ia salariul degeaba și i-am mai
...elicopter; și el se duce la Baia-
...nd se bagă acolo măslina!
...ocluș cu barbă albă? Nu cred,
...perplex și timorat de unguri.
...e Mihai de Hohenzollern? Ce mai
...ăștia la manifestații cu portretul
...ceva ca pe vremea răposatului,
...agitau pozele lui Ceaușescu! Și
...defilează numai cu caricaturi!
...e-al meu nu s-a gîndit să-mi poar-
...n portret! Ingrății! Cu ce i-o fi
...d oare Mihai așa?! Că doar l-a
...raf Vulpescu al meu, arătînd clar
...le a vindut țara rușilor, în loc să
...lături de Hitler, ca bravul An-
...!
...lau de capăt. Oare ce „carne de
...mîncîcă aia? N-aud cucuvea.
...umva sînt eu conducătorul?
...m serios, eu n-am puterea nici să
...o butelie. Nu m-au lăsat nici să
...vizită în Cuba sau Coreea de Nord.
...sînt fonduri!
...e că acela care conduce, nu-i un
...un spirit. Spiritul lui Gorbaciov!
...n-a murit. Și eu nu cred în spi-
...rmez căile Domnului. Aiurea! Sin-
...Domn în care am crezut a fost un
...Și acela a murit, spre binele

IOAN SUCIU

STUROR PE
NICI EU NU
CRIZĂ...

MARE E GRĂDINA LUI DUMNEZEU

În sfîrșit, a sosit și ora adevărului. Cu
inteligenta sa scripitoare (inteligentă de
care, mărturisim, începusem să ne cam
îndoim în ultima vreme), dublată de un
curaj... pantagruelic împins pînă la sub-
lim, domnul senator Romulus Vulpescu
a deschis, în fața parlamentului PRO-
CESUL COMUNISMULUI, cerînd aresta-
rea imediată a regelui Mihai, care, știe
astăzi orice handicapat, a fost și a rămas
primul și cel mai înrăit bolșevic din
România. El trebuie deci arestat, judecat,
condamnat și obligat să-și ardă în public
carnetul de partid. Și asta imediat, acum,
pînă n-apucă să ne păcălească din nou
înscîrîndu-se în F.S.N.! Să fim vigilenți,
tovarăși! Și e bine să știm că cel care a
adus comunismul în țară a fost acest mo-
narh duplicitar: el a înființat în 1921
P.C.R.-ul, (în arhiva securității există des-
tutele documente în acest sens), el a activat
în ilegalitate sub numele conspirativ de
Vulpea Argintie (deși în statele de plată
ale K.G.B.-ului apare fie ca „agentul Ro-
mică“, fie ca „Pantera Roz“), el l-a nu-
mit pe Petru Groza în fruntea guvernului
(în ciuda insistențelor sovieticilor care-l
voiau pe Maniu), el cu mîna lui a falsifi-

cat alegerile din 1946, el i-a forțat pe ță-
rani să intre în G.A.C.-uri, el a dem-
cu buldozerele satele și bisericile, apoi
abdicat retroactiv și s-a retras, ca
Lenin, în Elveția să-l studieze pe Marx
în original.

Ceea ce însă domnul Vulpescu nu-i poa-
te ierta și n-o să i-o ierte niciodată rege-
lui este arestarea marelui Antonescu,
arestare care s-a făcut — fapt de aseme-
nea foarte cunoscut — exact în clipa în
care acesta era pe punctul să ocupe Mos-
cova. Doar cîteva ore îi mai trebuiau ma-
reșalului să pună mîna pe F
tragă pe Stalin de mustață.

... apu-
cat! După cum n-a apucat nici să facă
varză Statele Unite, trecînd — cum avea
intenția — pe la Capul Bunei Speranțe,
ca să le mai taie din nas americanilor,
care și acum refuză să ne acorde clauza.
Căci — cum remarca și colegul său, dom-
nul Dumitrașcu — toate se leagă între
ele și — vrem, nu vrem — logica rămîne
logică, mai ales de la Rabelais încoace.
Așadar, procesul comunismului a în-
ceput! Pe cînd și cel al PROSTIEI?

HARAP ALB (prescurtat H.A.)

Legi la pachet propuse spre dezaprobară parlamentului

LEGEA PRESEI

Articolul 1 — Se ia ziaristul, se scutește și se leagă de
către presari.

Articolul 2 — Excepție de la art. 1 fac ziaristii de la
cealaltă anumită parte a presei.

Anexă — a scuti pe cineva a-i arde cîteva cu scutul.

LEGEA APROVIZIONĂRII POPULAȚIEI

Articol unic — Soia.

Anexă — S-o ia dracu!

LEGEA SALARIILOR

Articolul 1 — Începînd cu data intrării în vigoare a
prezentei legi, retribuțiile vor fi transformate în salarii, iar
prețurile vor fi liberalizate pe cauțiune.

Articolul 2 — Avînd în vedere transformarea economiei
într-una de piață (a Universității), salariile vor fi plătite
jumătate în lei.

Articolul 3 — Plecînd de la principiul dreptului roman
„nici salarii fără lei, nici lei fără salarii“, încadrații la
firme particulare vor primi salariile jumătate în lei și
jumătate în bani.

Articolul 4 — Toate salariile vor fi supuse impozitului,
cei care plătesc fiind numiți contribuabili, iar cei care
primesc — manipulabili.

Anexă — N-are.

LEGEA PRIVIND ADUNĂRILE POPULARE

Articolele 1, 2, 3, 4, 5 — Toate adunările populare se vor
desfășura numai în parkinguri unde demonstrații, după
ce își vor fi luat în prealabil autorizație de la A.D.P.,
I.C.A.B., D.G.D.A.L., I.C.R.A.L., I.T.B., Taxi-parti, O.N.T.
(toate S.R.L. sau S.R.I.), Poliție, Primărie, Prefectură, Gu-
vern, Parlament, Președinție, Consiliul Europei, N.A.T.O.,
U.N.E.S.C.O., O.N.U., vor fi obligați să plătească staționa-

rea prin introducerea unei fișe de 10 lei (sau 1 DM) în
aparatele oferite cu generozitate de firma „București —
Ougadogou“.

Articolul 6 — Indiferent unde s-ar desfășura (străzi,
parcuri, parkinguri) orice fel de adunare populară este cu
desăvîrșire interzisă.

Anexă — (A nu se da publicității). Excepție de la pre-
zenta lege fac adunările deputaților, precum și cele din
tabla adunării.

LEGEA ORTOGRAFIEI

Articolul 1 — Odată cu intrarea în vigoare a prezentei
legi, scrierea în limba română va suferi următoarele modi-
ficări:

- W se va scrie cu C din Vadim;
- I.I. se va scrie cu M.G. din Moscova;
- P.R. se va scrie cu dolari din Curentul;
- Acad. dr. ing. se va scrie cu acad. din... naiba știe din
ce;
- U se va scrie cu H din Săptămîna Redevenită Legală.

Anexă — Pronunția rămîne neschimbată.

Articolul 2 — Contravenienții vor fi deferiți cursurilor
intensive: „Învățați învățați, învățați... fără profesori“
(aflați parțial în grevă).

LEGEA CAȘCAVALULUI

Articol inexistent.

DECRET CU PUTERE DE LEGE

Articol dezarticulat — Strofa 28 din Imnul Golaniei va
suferi următoarea modificare:

„Mai bine Iliescu, decît Stănculescu,
Mai bine Roman, decît Voican,
Mai bine-n Senegal, decît în spital,
Mai bine la stabiliment, decît în Parlament“.

SORIN PETRESCU

SERGIU NICOLAESCU: CU MÎINILE MURDARE

Dl. senator F.S.N. de Brașov, Sergiu Nicolaescu, i-a făcut un reporter de la *Expres* (vezi Nr. 19), următoarea declarație: „Aștia nu vor să înțeleagă economia de piață! Directorii de cinematografe sînt toți foști activiști și securiști! Asta să scrii acolo, că am spus Eu!” Și la sfîrșit a adăugat un „dragule”. Uode am mai auzit noi limba asta? Limba asta de lemn? Nu oare în gura foștilor activiști? Nu ei vorbeau și vorbesc cu „ăștia”, cu „măi, dragă”, tuind pe toată lumea în virtutea unui „Eu” suprem, dictatorial? Cei ce au lucrat cu Sergiu Nicolaescu — în special cascadorii — cunosc foarte bine acest „Eu” exclusivist, tipic superactiviștilor, supermanilor puterii (ceaușiste). Întotdeauna, tovarășul Nicolaescu, s-a crezut un asemenea Eu, un zbir printre cineaști, tratați cu dispreț și considerați **in corpore**, de la Mircea Daneliuc la ultimul mașinist, niște pigmei fără snagă.

Dar cine sînt „ăștia”? Lucrătorii din rețeaua cinematografică (așa-ziii „rețeliști”), în frunte cu directorii de cinematografe. Dar dacă tot era un așa „Eu”, bucurindu-se de

un regim preferențial — cu intrare liberă la putere, cu Mercedesuri la scară, pe care le alimenta cu bonuri luate pe valută, cu pașaport deschis, putînd zbura oricînd de la București la München sau la Paris și înapoi între două re-prize de filmare — de ce, ne întrebăm, nu i-a acuzat atunci pe „ăștia”, scăpînd deci prilejul să declare că sînt nu foști, ci actuali „activiști” și „securiști”? De ce? Că doar o putea face, da, El o putea face, pentru că avea un spate puternic, îl iubea toată puterea, de la Suzânica în sus, care nu-l mai scotea din „dragule”!

Nu, n-a făcut-o pentru că „ăștia” erau mai toți „oamenii lui”, care îl difuzau „cu pasiune” filmele și-i umpleau buzunarele de gologani! Munceau săracii „ăștia” pentru tovarășul Nicolaescu să-i sporească milioanele, raportînd adesea „cifre false”, așa cum era obiceiul timpului. Pentru că, trebuie să știți, nu toate filmele „Eului” aveau succese de casă, mai dădea și rateuri (Mihai Viteazul, de pildă, nici pînă azi nu și-a scos cheltuielile). Dar „ăștia” făceau în

asa fel încît să nu se observe „diferența” și raportau „uniform”, ca „șeful” să fie mulțumit!

Dar acum „ăștia” nu mai vor să muncească pentru „Eu”. Pentru nici un „Eu”! Vor să muncească pentru „Ei”. Vor să treacă sistemul supracentralizat al cinematografiei (guvernate de ciuperța C.N.C.) în sistemul economiei de piață! Dar dl. senator îi acuză pe „ăștia” că „nu vor să înțeleagă economia de piață”. Adică „Ei” vor să devină societăți comerciale, să se privatizeze, să se rupă de C.N.C., să capete statut juridic, să fie compartimente independente, ale cinematografiei, să trateze cu orice partener de la egal la egal, așa cum se întîmplă în toată lumea liberă, cu alte cuvinte „Ei” vor să transforme cinematografia după cum o cere reforma guvernului, conform unor principii capitaliste, și „Eu” îl acuză de oportunism, de faptul că nu aplică economia de piață, de faptul că sînt „foști securiști și activiști”!

Și cine susține acest lucru? Colaboratorul cel mai întîmputer și al umbrelor ei! Dovada? Aprobarea unor

me cu „subiecte” interzise altora; accesul la „documente” pe care „ăștia” n-aveau voie nici să le vizeze; cariera de regizor-inginer care a fost mai întîi „activist” pe terenurile de tenis ale familiei Maurer, grație căreia a intrat în cinematografie, ca apoi să fie secretar de partid la ACIN timp de 15 ani pentru meritele sale de regizor fruntaș al unor filme de succes în care protagoniștii erau **supermani comuniști** (seria **Cu mîinile curate**), ofițerii de securitate sau „eroi ai zilelor noastre”, sacrificiați „pentru țierele muncii” (**Zile fierbinți**).

Un „Eu” care a saturat piața cu kitsch-uri comuniste îi acuză prin urmare pe cei care i le-au difuzat drept „activiști”? Dar cine nu era atunci „activist”? Cine nu era „activist de nădejde al partidului”? Tot poporul. Ce să mai vorbim de „ăștia” care tru-

deau în domeniul culturii?! „Ei” erau prin definiție activiști și așa cum spunea la o ședință un cunoscut primvicepreședinte al C.C.E.S., „chiar și Enănescu de-ar fi trăit azi, ar fi fost un activist al partidului”!

De ce deci — cînd ar trebui să fie un model moral ca senator — acest „Eu” al cinematografiei autohtone se comportă și în continuare în acest fel dictatorial cu acești „ăștia” (care, fie vorba între noi, nu erau toți securiști)? „Pentru că simte că îi scapă milioanele rețelei printre degete”, așa cum îmi spunea mai deunăzi, după greva cineaștilor din 7 mai a.c., liderul sindicatului din I.C.M.B. (Întreprinderea cinematografică a Municipiului București), dl. Marin Stocnescu, directorul cinematografului „Lucaefărul”.

GRID MODORCEA

UN GRAFOMAN ANALFABET

I. Nelu Tironiac — Drumul regăsit,

Ed. Scrisul Românesc, 1990

Dante a cîntat-o pe Beatrice, Petrarca pe Laura, Vadim — familia prezidențială, NELU TIRONIAC cîntă nureii facultății serale: „Iluță termină arma, renunță la cursurile de zi ale facultății de automatică, ceru repartiție în producție și se înscrie la seral... Petrișor își luă bacalaureatul și fu admis la cursurile serale ale aceleiași facultăți... Hotărîrea /profesorului Păuna... de a fi student seralist, alături de fiii săi adoptivi” etc. Ca să mă mențin în stilul autorului, să remarc și eu că N. Tironiac **fu tentat** să-și exileze, la finele epocalului său roman, toate personajele la seral, odioasă citorie a celui mai iubit dintre cei doi președinți... Ce l-o fi determinat să le facă tocmai personajelor sale una ca asta? Cine știe, poate tocmai nostalgia analfabetismului patent, conștient de o diplomă, care a făcut din mulți milițieni absolvenți de drept și din mulți stahanoviști autohtoni ingineri pe puncte la facultățile muncitorești.

Că-i analfabet — evident, în sens literar —, nu ne-ar deranja prea tare, căci N. Tironiac nu-i nici primul, nici ultimul, dintr-o vastă serie, care începe cu Th. Neculuță și se termină (?) cu Ion Lăncrănjan. Dar nu-i măcar un analfabet onest, care s-ar mulțumi, eventual cu o lectură-două pe an la conaclub bibliotecii raionale. Nu, dl. Tironiac își publică gingăvelile sub formă de volum, beneficiînd de oblađuira inexplicabilă a unei edituri din Craiova (redactor: Florina Miu), care l-a acordat bunul de tipar pe 1.XI.1989, vorba ceea — în preziua Congresului XIV și n-a avut elementara decență de a i-l retrage după lovitura de stat din decembrie același an. Să fi costat atât de mult manopera la zețarie încît dirigitorii editurii să nu fi putut renunța la nefericita inițiativă de a scoate totuși sub formă de carte acest exemplu de propagandă ceaușistă în favoarea „omului nou”, mai pur sufletește ca Daniil Sibastru și mai avîntat în revoluție („cea tehnico-științifică”) decît Ana Ipătescu și Gelu Voican la un loc?

Pentru „omul nou” de tip N. Tironiac, fericirea poate fi regăsită sub chipul unei femei „superioare”, extaziată de succesul monstruos al unui referat susținut la „un simpozion organizat de Universitatea cultural-științifică, pe plan local”. Precizarea „pe plan local” scoate în evidență modestia personajului, care nici măcar în Academie — precum Alexandru Brlădeanu — n-a fost în stare să ajungă. Femeia se cheamă Ingrid, iar rana din inima protagonistului pe care aceasta este chemată s-o cicatrizeze fusese produsă de **Renata**. Exotismul numelor personajelor feminine nu este nici el întîmplător, el

fiînd parte integrantă a kitschomaniei lui N. Tironiac. Se adaugă aici — la capitolul Kitsch — și diminutivarea aberantă a diferitelor cuvinte, și familiaritatea penibilă față de clasici („arcușul porni să dea glas frumoasei balade a lui Ciprian”) și cite altele. Important e ca, din toate „dramaticele” încercări existențiale prin care trece personajul, acesta — „omul nou” — să iasă cu fruntea sus, ca un brav oștean al socialismului. Orice ar fi, el rămîne un coleg bun, un profesor cu prestanță, înnămolit în meritele sale profesionale, un soț iubit (inclusiv de copiii altora), un talent artistic, un caracter integru, un om adevărat și, mai ales, un mare admirator al perfectului simplu (ca și autorul, de altfel, care nu ratează nici un paragraf fără „făcu”, „drese” ș.c.l.). Singura sa trăsătură umană, ecologistă și ne-socialistă este pasiunea aproape decadentă pentru o pisică de Angora, pe nume Ella. Zeci de pagini am tremurat ca nu cumva N. Tironiac să nu ucidă felina și să-i răpească astfel obsesia zoofilă personajului său...

Schematismul romanului este dus la un penibil sublim de un autor ale cărui reflexe par a fi programate pavlovian la „Ștefan Gheorghiu”. De pildă, dacă se primește „de sus” sarcina ca profesor să treacă la muncă patriotică de dezăpezire a străzilor, primul gînd al protagonistului va fi legat de mobilizarea cît mai eficientă a cetățenilor la această nobilă acțiune. N-are a face că, în paragraful anterior, el era preocupat dureros de rezolvarea etică a dilemei sale erotice, sarcina era sarcină și ea trebuia îndeplinită.

Mai puțin deranjează asemenea puseuri ale clanului civic socialist, cît condamnabila tendință a lui N. Tironiac (din spița lui Gh. Șovu, dar mult mai puțin rutinat) de a politiza cu osîrdie pe linia paternalist-comunistă tot ce e legat de viața „tinerilor”: „Imediat după examenul de treaptă, Petrișor veni într-o seară acasă entuziasmat de hotărîrea tinerilor din școală de a pleca pe un șantier al tineretului!” Efectiv, nu înțeleg cum de a fost posibil ca în România anului 1990 să mai poată fi glorificată „această minunată școală a muncii pentru țară”?

Profund contrariat de timpenia editurii Scrisul Românesc din Craiova, nu-mi doresc decît ca, la primul șantier de muncă patriotică, organizat în cincinalul 1991—1996 personal de către tov. prim-ministru Verdeț, redactorii ei să fie siliți să spargă norma sub comanda brigadierului-șef Nelu Tironiac. În plus, sper din toată inima ca plozilor lor să studieze numai la seral, începînd ca a-nția primară, căci numai așa „se poate ține cu ce se cheamă tehnică, cu aplicarea ei directă în procesul de producție”... Doamne, iartă-mă!

DAN-SILVIU BOERESCU

Se reabilitează Ceaușescu?

Marti seara, 21 mai, la ore tîrzii, a fost difuzat un film al unei televiziuni străine (care să fie procentul colaboraționist al surorii de pe Dimbovița?) la vizionarea căruia, în ceea ce mă privește, aș fi ramas cu impresia (în cazul că nu aș fi fost martorul imprăfoșat, innoroiat și asediat sonor al Centurii Civic ani de zile) că N. Ceaușescu e autorul — puțin aspru uneori, dar nu de proporțiile lui Dracula — al unei grandioase opere civilizatorii. Printre clădirile dărmate figurau cocioabe insolubre, căsuțe și prăvălioare înviate din străvechi fotografii animate: nu și grațioasa arhitectură a Spitalului Brîncovenesc, nu și dantelăria în piatră a Mănăstirii Văcărești (în locul ei se prăbușea o bisericuță modestă, în care s-ar fi rugat și marii noștri domnitori), nu și biserica Sf. Spiridon cel Vechi, pentru salvarea căreia ne-a lipsit al doilea Iorga, nici măcar superbele vile supraetajate, care ar fi putut fi încadrate de păienjenii blocurilor. Adevăratele pierderi nu erau făcute cunoscute prin imagini, altele, de valoare apropiată, nici măcar menționate. Monstruosul accident al unui bloc cu nouă etaje, dărmat peste oamenii care lucrau la subsol (cine a avut atunci „geniala” idee de a rețea cu pikamerele stîlpilor de rezistență?) se pierdea în banala mențiune „accidente zilnice de muncă”. Adică, fără vina cuiva anume. În sfîrșit, un zîmbet ironic flutura peste ultimele secvențe, în primitivismul construcției unei căsuțe. „Meșterul Manole” post-revoluționar, o țărancă oarecare, avea mîinile înghețate și debita cuvinte premonitorii. Dar primitivismul blocurilor înălțate pe ruinele fostelor sate, fără instalații sanitare și fără apă curentă? Nu era aceeași o invenție „epocală” a **epocii de aur**? Hotărît lucru, Ceaușescu are prieteni și în străinătate. Întrebarea e, cine l-a contractat să ne prezinte această peliculă? Prefața acesteia a semnat-o Răzvan Teodorescu. Nu cumva acest traficant de artă are anumite interese în prezentarea unei anumite fațete a unei anumite epoci? Căci, un anumit critic de artă face cam de mult o anumită politică, aceea care ar putea lăsa o anumită impresie pentru o anumită parte a telespectatorilor. Chiar trebuie să ne lăsăm păcăliți noi, o anumită presă?

MARIUS TUPAN

Afacerile occidentale pe înțelesul tuturor

MARK SPADE (ANGLIA)

TIPURI DE AFACERI

Există două tipuri principale de afaceri :

(1) Atunci când cumperi un lucru și faci ceva din el. Acest tip se numește **Manufacturizare**.

(2) Atunci când cumperi un lucru și faci o mulțime de lucruri din el. Acest tip se numește **Comerț cu amănuntul**.

Există și un al treilea tip, cunoscut sub numele de **Comerț cu ridicata**, care constă în simpla cumpărare a unui lucru la un anumit preț, ambalarea într-o pungă de hirtie și vânzarea lui la un alt preț, bineînțeles mai mare. Mijlocitorul acestui tip de afaceri este îndeobște cunoscut sub numele de **Parazit** (mai puțin la Bursă, unde este numit **Comisionar**).

Metoda concretă de conducere a unei afaceri depinde de forma ei de organizare. Aceasta poate fi :

(1) Micul magazin particular (sau firma de familie) — este cale de dispariție, dar care încă mai poate fi înfîlțit, în aceea veche și ciudată tradiție a magazinului de provincie de la care cumpără acleiași familii de ani de zile.

(2) Societatea pe acțiuni (a nu se confunda, sub nici un motiv, cu o societate de binefacere). Principala diferență constă în faptul că prima aparține unei familii cu avere limitată și cu datorii nelimitate, pe cînd cea de-a doua este proprietatea unui grup mare de persoane, cu datorii limitate și cu averi aproape nelimitate. Cu alte cuvinte, dacă afacerea nu prosperă și magazinul particular intră în datorii, proprietarul este obligat să le plătească indiferent dacă are sau nu bani, în vreme ce societatea pe acțiuni, aflată în aceeași situație, nu e nevoită să plătească dacă nu poate. Cititorul perspicace va înțelege, prin urmare, că mai rentabilă este societatea pe acțiuni fiindcă oricum o dă, tot în ciștig iese.

CONTROL

O societate pe acțiuni este formată din acționari care îi asigură capitalul și cărora li se trimit circulare. Controlul societății revine însă unui grup de directori. Observați, vă rog, cu atenție că acest control nu e dat în seama directorilor, ci **le revine** ca un drept indiscutabil. De ce, n-aș putea spune, dar știu că întotdeauna așa se procedează. Este deci de dorit, dacă e posibil, să fii director.

DIRECTORI

Există cîteva tipuri de directori, și anume :

- Directorii ordinari.
- Directorii extraordinari. (A se evita).
- Directorii curioși și interesați. (A se evita).
- Directorii aleși.
- Directorii selectați.
- Directorii generali.
- Directorii cu relații.
- Directorii activi.
- Directorii adormiți.
- Indirectori. (A se evita).
- Directorii.

Îndatoririle directorilor sînt importante, dar destul de vagi. Întrucît munca lor constă aproape în întregime din Gîndire, directorii nu muncesc prea multe ore pe zi și este esențial ca ei să-și petreacă week-end-ul în aer liber, pentru a se refaca. Dacă ești director și cineva insinuează că nu muncești prea mult, de obicei ori :

- (1) Îi concediezi pe loc ; ori
 - (2) Îi atragi atenția că lectura ziarelor te ajută să iei decizii asupra politicii duse de societate ; ori
 - (3) Îi explici că întregul succes al societății depinde de contactele sociale pe care le stabilești la club.
- Oricum, este la fel de indicat să-l poțtești, cu oarecare amărăciune, să se pună el în locul tău și apoi să treci repede la altă chestiune.
- O mențiune specială trebuie făcută aici și despre directorii generali. Directorul general este un om care știe cu adevărat unde se află fabrica și chiar merge acolo din cînd

în cînd. De aceea, este de dorit să ai un director general.

NATURA AFACERILOR

Principiul suprem este de a face sau a vinde ceva pe care oamenii ori :

- (a) Trebuie să-l cumperi, de ex. Mîncare.
- (b) Vor trebui să-l cumpe-re, de ex. Haine.
- (c) Pot fi făcuți să-l cum-pere, de ex. Medicamente pa-tentate.

Dacă e posibil, evită lucrurile **permanente**. E foarte frumos să vinzi un pian cu coadă dar șansa de a vinde cîte unul pe săptămînă este foarte îndepărtată. Cele mai multe din marile averi au fost făcute din lucruri care s-au uzat frumos și repede și n-au mai putut fi reparate foarte bine, de ex. Berea. Neapărat, dacă se poate, creează un obicei. Fumatul și mestecatul gumei, obiceiuri cît se poate de stupide, au adus o grămadă de bani. O avere considerabilă îl așteaptă pe cel ce poate oferi publicului obiceiul de a cînta la fagot.

Ca o alternativă, dacă nu ai nici o înclinație spre originalitate, fă ceva care a fost făcut și înainte. Ca să-ți spun drept, nu prea îmi pasă de ceea ce vrei să faci. Asta e treaba ta și dacă n-ai ideea fixă că poți scoate o grămadă de bani din cuțite de cauciuc sau din ace de păr, n-ai nici un drept să intri în afaceri. Am să-ți dau doar un singur sfat — nu te îngrijora dacă îți dai seama că lucrul pe care vrei să-l faci nu se va vinde prea bine. A existat odată un om care a făcut o avere uriașă din stringerea cutiilor de conserve și transformarea lor în șiiduri pentru uși. Adu-ți aminte că unii își cîștigă existența, mai mult decît onorabilă, pictînd buline pe caii de lemn, tipărend tot felul de lucruri, fabricînd scobitori, fabricînd unelte care să fabrice unelte care să bage țepii din păr de porc în periutele de dinții. Există o mie și una de posibilități. Intră în luptă și cîștigă !

În românește de PETRU IAMANDI

A. DEKELBAUM (U.S.S.)

— Bună ziua ! Comisia de luptă împotriva birocrației are sediul aici ? A, sectorul de evidență. Mă iertați. Dar sectorul de combater-e uade e ? Mulțumesc.

— Bună ziua. Dumneavoastră vă ocupați cu lupta împotriva birocrației ? Înțeleg, sinteti sectorul de teorie generală. Ce probleme acute cine se ocupă ? Mulțumesc.

— Bună ziua ! Sectorul problemelor acute ? Mă adresez Dumneavoastră în legătură cu înflorirea birocrației la noi în... Unde să mă adresez ? Mulțumesc.

— Bună ziua ! Sectorul birocrației dezvoltate ? Vă rog, sau o scrisoare pentru dumneavoastră întocmită de un colectiv privind amploarea pe care a luat-o birocrația în Institutul de spațiu și timp în care lucrați. Vă ocupați numai de problemele bi-

SPAȚIU ȘI TIMP

rocrației în industrie ? Scuzați. Normal, fiecare compartiment cu specificul lui. Cum să mă sup-păr ! Etajul cînei ? Mulțumesc.

— Bună ziua ! Sectorul de luptă cu birocrația în știință ? Aveți sediul ? Aștept. Să ies pe coridor ? !

— Bună ziua ! Îmi dați voie. Am venit... La cine să mă duc ? Acum a plecat ? Păi, dacă-i plecat la constatare poate întirzia. Mai bine vin mine.

— Bună ziua ! Tot eu sînt. A ieșit ? Pleacă în delegație ? Peste trei săptămîni să mai trec ?

— Bună ziua ! Dacă mai mă țineți minte... A plecat în concediu ? Să vin peste o lună ?

— Bună ziua ! Cum a fost în concediu ? Eu sînt de la Institutul de spațiu și timp cu scrisoarea unui colectiv. La evidență ?

— Bună ziua ! Am venit să înregistrați Institutul care și-a propus eliminarea totală a birocrației. Să stau la coadă ? To-varăși, cine este ultimul ? Cum, toamă acolo după celălalt colț ?

Ce bine că ne înregistram și vom avea la Institut o comisie cu subcomisii pentru lupta împotriva birocrației. Fără comisie ce puteam realiza ?

În românește de VITALIE TEODORU

Vocea patriotului național

răspunde cititorilor

■ Dl. Titu Potlog, Alexandria, bibliofil și abonat al *Europei*, a rămas încîntat peste se poate citind (de opt ori !) tot ce a rumegat în pomenita publicație dl. căpitan rangul I (r) Radu Nicolae. Îl roagă pe dl. căpitan, un adevărat patriote erudit, ca data viitoare cînd se va mai ocupa de ce se ocupă, să citeze sirguincios și din cartea „Mitul secolului XX”, scrisă de martiriul Alfred Rosenberg.

■ Tase Cocor, mastru oțelar, Galați. Vă mulțumim pentru epistola de mulțumire adresată redacției „Vocea patriotului național”. Cu adevărat și totalmente de netăgăduit, noi după Revoluție am aflată că tatăl d-voastră, celebrul Mitrea Cocor, s-a lămurit în decursul anilor luminoși cum e cu agricultura cea socialistă. Ajuns la sapă de lemn, l-am ajutat să punînd mîna de la mîna. I-am expediat o proteză dentară, sare, chibrituri, aspirine, țigări Carpați fără filtru, gazete ale opoziției. Ne spuneti că după ce dînsul a închis ochii, i-aș ieschis testamentul. Faceți precizlunea că scrie multe și mărunte pe acea hirtie. Reținem cu emoțiune că drept recunoștință pentru ajutoarele ce i le-am trimis,

ne-a lăsat moștenire toate dicorățiile sale pe care, dacă vrem, le putem vinde americanilor, pasionați amatori de caraghiozîlcuri. Mai spuneti că în testament suntem rugați să cerem țărani din România care are azi un nou cîrmaci viteaz, să nu se mai lase trași pe sfoară precum el. În privința celor afirmate în testament despre poezia Ion Gheorghe, ce să zicem ? Fiecare pasăre pe limba ei pierde. D-le Tase Cocor, mai scrieți-ne ! Poate că într-o bună zi ridicăm un monument în onoarea părintelui d-voastră, simbol al celor puțini țărani români care s-au iăsatără prostiți de învățăceii dascălilor Marx, Engels, Lenin și, îndeosebi, Stalin.

■ Eufrosina Țimboiu, Bordei Verde, cod 6076. Aveți rezon. Tovarășa Ange-

la Băcescu este o adevărată Ana Ipătescu a presei noastre. Lupta ei dirză pentru eliberarea marilor patrioți români ajunși la cremental este un eze-mplu sublim. Trăiască această vrăjmașă a tiranilor anticeuști !

■ Domnișoara Boboclea Pustiu, ur-bea Buhuși, membră P.U.N.R. ne mărturisește în scris parfumat că este amoretată lulea de dl. Corneliu Vadim Tudor, berbant de rasă pură și dușman de moarte al tutulor alogenilor. A aflat, din păcate, că această bomboană fondantă, pentru care și-ar da și sacra viață, poartă corset. Scumpă domniță, noi nu am auzit încă că Corneliu Vadim Tudor ar purta corset. Dar dacă țineți să aflați adevărul, angajați un detectiv particular.

■ Prof. univ. dr. Ionel Colindelu, Craiova, str. Izbeliței 8 bis, are opiniunea că după aparițiunea articolului „Val de antisemitism” apărut în *Totuși iubirea* (publicație de valoare, atitudi-ne, dialog și concordie), între unii și alții va intra iarăși dihonnia de pe vremea tiranilor scorniceșteni. Ar fi păcat contra națiunii, precizează profesorele din Bănie, să se risipească „Frăția” care s-a constituit într-un adorabil mănunchi de condeie gata a se pune în slujba sfintei noastre democrații de tip originale. Rezon.

■ Dl. Vasile I. Avaselinei (fost ofițer de securitate) zice că vine minunata zi cînd poporul, aflat actualmente sub călcîiul fanaticilor destabilizatori în frunte cu Petre Mihai Băcanu, se va trezi din durerosul somn. În acel moment istoric el, ajutat de colegii săi, ne va trimite direct în iad. Vă mulțumim pentru avertisment. De acum încolo nu vom mai scrie decît de bine despre sacra d-voastră instituție care am în șir ne-a dat lecții de blîndețe. Ne-ar place să știm dacă ne iertați. Cu salu-tări daco-tovarășești.

RICĂ VENTURIANO, studinte în drept și publicist

OMAGIU PATRONULUI IUBIT!

Reportaj pe viu într-un sezon mort

Noi, oamenii negri de la Lucifer, inspirați de aniversarea colidianului Azi — la un an de la înființare și cu puțin timp înainte de desființare — am pus ochii pe un subsol, chiar sub Palatul lui Mihai Hirciog și ne-am așteptat invitații. Firesc, numai unul și unul, arareori, unul cu una. Chiar și-n întinerie zimbetul Maestății Sale Ion Iliescu e fascinant. Acesta a venit în locul soborului de preoți și ne-a satanizat locul, după ce dăduse o raită prin iadul de deasupra, creație originală sută la sută. De la premier ne-au venit căștile — aceea în care ascultă poruncile lui Mitterrand, întrebările lui Major și palmele de la uzinele Faur — în vreme ce craul Baltazar a aruncat, ca pe un buzdugan, steaua în cinci colțuri, iar, ca pe o mânășă, admirația pentru Gilda Lazăr de la „Dreptatea”. Alunecător, pe o sanie, ne-a fost trimis cadavrul securității, împins de la spate de Virgil Măgureanu și îmbalsămat, pe toate părțile, cu parfum de trandafiri, singurul care-l poate învia la comandă. Ne-a lipsit mult toiagul lui Birădeanu, în convalescență, după o operație cosmetică la măciulie, nu însă și farfuria (zburătoare?) a lui Marțian, aceeași care-l purta și alădată prin preajma Marilor Aniversări. Au fost numai oameni pe sprinceană de la ei, ca și de la noi, de

altfel. Laurențiu Ulici a fost în Italia pentru perfectarea transferului lui Ion Gheorghe la echipa „L'Unita”, în aceeași serie valorică cu formația lui Lăcătuș. Marius Tupan se găsea la peluză în Giulești, Alec Macri nu descoperise încă un „Fraier Român” autentic și-a intrat în consultări cu Alina Ungureanu, Florin Toma, ca de obicei, la Ploiești, era de așteptat să dea altora intimitate, Sergiu Toader, difuzorul nostru și radio-ul lui Ion Neagu, s-a agățat de telefon ca Turturică de la vila Palatinul B de la Neptun, Ileana Șerban, secretara, s-a îndreptat spre Carmen, Carmen spre Bănulescu, Bănulescu spre Chicuş, Chicuş spre circumă, circumă spre Florica Mitroi, purtată în cercă de șeful ei, Radu, Florica Mitroi spre sine, fiind în căutări febrile. După sondajul I.R.S.O.P. perfectă meciul secolului cu Mircea Dinescu, după informațiile S.R.I. analiza poziția prezentă și viitoare a aceluiași Mircea Dinescu în constelația „România Mare”.

S-au ținut discursuri, mai mulți șefi (redăm în această pagină fragmente, smulse fie prin telefon, fie prin microfoane) au intrat în transă, s-a realizat încă o magistrală, magistrala cuvintare a lui Gheorghe Dumitrașcu, vizind orice pentru a nu atinge nimic, s-a toastat, s-a urât, într-un cuvânt,

totul a fost magistral, în trei, ca în iad. Așadar, a venit la această aniversare numai lume bună, s-a iscat o imbulzeală de-ți puteai scoate ochii cu degetele, că pină și Stere Gulea, realizatorul filmului „Piața Universității”, fascinat de acest mediu și de victățiile ce-l populează, a promis să realizeze o altă peliculă. „Piața în subsol” sau „Viața în subsol” — numele nu contează, deocamdată! — pentru a rămâne pe primul loc la vînzări. Purtătorul de vorbe al băieților, criticul Nicolae Ulteru, și purtătoarea de mesaje a lui Radu Ceonța, Carolina Ilica, au cronicile deja pregătite. Acestea vor fi publicate înainte de premieră, în prezența premierului în mai multe ziare deodată, pentru ca succesul să fie asigurat ab initio, iar concordia națională să fie asigurată la A.D.A.S. În final, s-au scandat lozinci anti-aeriene, antidiluviene și anticamerale, adică „Jos ala!”, „Jos celălalt!”, „Jos și mai jos!”, motiv pentru care am mai coborât un nivel, acolo unde ne-am izbit de nivelul de trai al românilor, în concurență cu nivelul metroului și mistica lui Gelu Voican Voiculescu. A fost o festivitate cum n-au visat alții, fiindcă nici ei nu mai au somn, gîndindu-se la ce-i așteaptă. Cu patronul nostru la cîrmă și cu trandafirul la rever chiar și clasa muncitoare ocolește paradisul.

NICOLAE MANOLESCU — Director „România literară”

„Lucifer, la un an, este cel mai tînăr și mai al... dracului dintre toți drăcușorii publicisticii noastre postrevoluționare. Ii doresc să nu se dea cu spiritele... sfinte”.

FĂNUȘ NEAGU — Director „Țara”

„Revistele literare din România, aproape fără excepție, sînt înrobite prostiei, lipsei de talent și fanatismului (excesiv dreapta). Vor apare și excesiv stînga cînd va ciștiga Verdeț alegerile. Mi-e scîrbă de voi și de ei. V-am citit rar și jur să nu vă mai citesc vreodată. Dacă va deveni vreunul talentat (ceea ce nu cred în rup-tul capului) mă voi abona la o revistă, dar numai pe timp de o săptămînă. Nu vă doresc noroc nici boală lungă și sper să nu vă mai văd în ochi. Mă ia cu amețea de proști ce sînteți. Consimt să vă răspund la salut din două în două săptămîni și numai pe trotuarul din dreapta stîngii, în timp ce pe centru trece o căruță trasă de doi cai morți. Întoarceți-vă, bă, la lucru și lăsați politica!”

ION CRISTOIU — redactor șef „Magazin Express”

„Lucifer” va rămîne în istoria literaturii prin faptul că ne-a descoperit în persoana lui Marius Tupan pe marele satiric pe care nu-l bănuim pe vremea cînd lucram la „Urzica”. Am citit sporadic revista și sint sigur că m-a înjurat și pe mine. V-aș ruga ca în cazul în care mă înșel să publicați o

notă a redacției în care să spuneți că, așa cum ne așteptam, domnul Ion Cristoiu nu este informat ca și ceilalți informatori”.

N.R. Domnule Cristoiu, treci la coadă! Figurezi de mult pe lista noastră neagră dar ai fost devansat de alți dalmățieni. Ei nici la „Nufărul” nu-și pierd petele.

GEORGE ARION — Director „Flacăra”

„Lucifer” arată mai bine ca anul trecut cînd nu era și va arăta și mai bine peste un an cînd nu va mai fi dacă toți cei pe care îi ironizează cu har nu vor avea destulă putere ca să nu mai fie”.

HANIBAL STĂNCULESCU — Redactor șef adjunct „Contrapunct”

„Organul dracului trebuie să înmoaie tridentul lui Scaraoșchi în mai multă smoală încinsă ca să nu ajungă o foaie cu minte pentru bigote”.

MIRCEA MICU — Redactor șef „Viața capitalei”

„Lucifer”, iată o revistă dată dracului! Iadul umoristic este slujit de mai mulți drăcușori aduși din rai și conduși pe post de Scaraoșchi de cel mai dat dracului drac, semnînd cu pseudonimul Marius Tupan. Împlinînd un an, „Lucifer” stă să umble, să vorbească și chiar să ridă. Citînd „Lucifer” poți afla cele mai ale dracului secrete ale umorului”.

RADU G. ȚEPOSU — Director „Amfiteatru” și altele

„Cum Dumnezeu nu ne-a ajutat foarte mult după revoluție, singura mea speranță a rămas la Lucifer, adică dracul”.

OCTAVIAN ANDRONIC — Redactor șef „Libertatea”

„Deși, teoretic, „Lucifer” n-are vîrstă, iată că a împlinit un an. Un an de cînd ne picură în suflet perfidia care îl caracterizează, otrava dulce-amară a umorului fără frontiere. Pentru că nici iadul nu are așa ceva”.

IOAN BUDUCA — Redactor șef „Cuvîntul”

„Lucifer”: o combinație între satanismul lui Ulici (director) și machiavelismul lui Marius Tupan (redactor șef), adică o foarte bună afacere. Noroc că unele articole sînt lipsite de umor”.

ADRIAN PĂUNESCU — director „Totuși iubirea”

„Nu citesc cu regularitate revista dumneavoastră, dar am aflat din alte

surse că mă bumbăciți mereu. Dar oricum vă doresc succes pe mai departe!”
N.R. La bumbăceală?!

ALINA UNGUREANU — Redactor șef „Fraierul român”

„Știu despre el că are un redactor foarte bun (Alec Macri), pe care vrem să vi-l șparlim. Doamne, cînd mai falimentează și „Lucifer” asta?”

ILIE NEACȘU — Director „Europa”

„Stau și mă întreb dacă „Lucifer” domină sau ba „Europa”!

DAN SILVIU BOERESCU — redactor șef „Phoenix”

De departe, cea mai bună revistă a U.S. (inițialele sînt, desigur, cele aparținînd dragei noastre Uniuni), „Lucifer” reușește performanța de a fi și cea mai vandabilă, dacă nu singura. De aceea, se iartă multe și greșiților noștri Tupan, Gârbea & comp., căci din munca lor onestă apare și alde „Contemporanul” (ideea europeană) și mai știu eu cine (sau ce).

Mai inteligentă decît „Cațavencu” revista „Lucifer” și patronii ei oculti”, nu fură, totuși, de la nici o altă publicație. De aceea, poate, nici nu se difuzează așa cum ar merita! (Crăpa-s-ar RODIPET-ul în patru buze moi).

Să te pună dracul să citești „Lucifer”, și să nu te îndrăgostești pe loc de chipul Gabrielei Neagu și al celor-

lalte femei celebre din paginile ei antologice!

Supliment de opoziție zis, „Lucifer” nu păcătuiește decît prin aceea că prea-i pe linie cu Puterea... Ironiei, biciuind periodic cu mănunchiuri festive de urzici de mai pononețele roze al curvelor de idei... stabilizatoare.

Trăiască lupta dreaptă a celor din neamul lui Scaraoșchi în contra celor din neamul lui Ilici!”.

CORNELIU VADIM TUDOR — redactor șef „România Mare”

Nu răspunde.

BOGDAN BALTAZAR — Purtător de cuvînt al Guvernului

„Nu-i înjur pe cei de la „Lucifer”. Vreau să le urez la mulți ani și vreau să le mai spun că am un reproș fundamental să le fac: în primul rînd faptul că nu le primesc numerele, și m-ar interesa să-mi trimită și mie revista pe o bază normală, regulată. Și doi, să le spun că într-unul din puținele numere care mi-au ajuns în mînă am văzut o treabă care a speriat secretarele mele, fiindcă era o treabă în care se insinua că eu sînt, mă rog, așa, un satir cu ele. Și le-am spus: ați văzut, mă, ce-ar trebui eu să fac cu voi? La care ele, mă rog, din păcate, s-au arătat ferice că, totuși, realitatea nu se poate compara cu ce presupune „Lucifer”. Dar dacă continuă să-mi facă propagandă de genul ăsta, așa, mai discretă, n-ar fi rău. Aș începe să mă simt foarte tînăr”.

MULT STIMATE ȘI IUBITE,

Redactorii și colaborațiștii lui Lucifer, profitînd de festivitatea ce ne-ați aranjat-o, vă cerem iertare pentru toate păcatele săvîrșite, fără voie și, mai ales, cu voia noastră. Recunoaștem, în fața națiunii, că ne-am vindut lui Satan, intrucît prin preajma Măriei Voastre erau ocupate toate locurile, iar prezența noastră tot n-ar fi încîntat pe nimeni acolo. Dimpotrivă, ați aprins tîmiiie pentru cei care nu vă tîmiiiază îndeajuns, oferînd privilegii și onoruri numai celor care sînt dispuși să vă facă slujă. De obicei, spre stînga. Luîndu-ni-se mințile, am destabilizat, am luptat împotriva concordiei, am aplaudat „Piața Universității” (și filmul și adunarea), ezitînd să aplaudăm vizitele de lucru (prezidențiale) și semnarea unor tratate, pe care numai patronul nostru spiritual, Lucifer, le-ar fi luat în seamă. Pătați la chip ca niște dalmățieni, pătați în cerul gurii ca niște maidancezi, am fost recrutați numai de o anumită parte a presei. aceea care se încăpățînează să spună ce crede și să scrie ce vede. Știm, nu-i în tradiția ultimilor ani să lucrezi fără orientări, inspirați de excepționalele indicații, dar la noi, Sfînte Doamne, deformarea profesională e mai accentuată decît la alții care, Slavă Ție, purtați prin avioane și de idei aeriene își cîntă în strună și-ți joacă viclemul. Am greșit o dată, promitem să mai greșim și a doua, și a treia oară, ori de cîte ori va fi nevoie, fiindcă de boala asta nu ne mai putem vindeca, nici măcar cu salăși și bastoane din grădina Ursului. Ar mai fi totuși anumite leacuri, dar postul de director de la Editura Tehnică s-a ocupat, iar la Institutul Politehnic studenții își aleg acum singuri profesorii. Oricum, trebuie să insistați. O ieșire s-ar putea ivi. După 60 de ani, poți intra în pensie nu numai în fluierăturile multîmilor. Încolo, fiindcă vrei să deveniți campionul liniștirii noastre, continuați să sugerați legi pentru siguranța Voastră, ajunși în serviciile altora,

INROBÎȚII LUI LUCIFER

Director: LAURENȚIU ULICI ■ Redactor-șef: MARIUS TUPAN ■ Redactor artistic: ALEC MACRI

Abonamentele la Lucifer se pot face la toți difuzorii și factorii poștali între 1 și 15 ale fiecărei luni. Difuzorii particulari se pot adresa la redacția revistei Redacția și administrația: Calea Victoriei 133, tel. 59 67 60

